

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/4/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125206286
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8125206286.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Marianny Hirkovej a JUDr. Jany Jančíkovej v spore žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., zastúpeného JUDr. Petrom Ličákom, advokátom so sídlom Záhradná 19/468, 082 12 Kapušany, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, zastúpenému JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 7.400,- eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 16Csp/91/2025-65 zo dňa 09.12.2025 takto jednohlasne

rozhodol:

I. Mení rozsudok vo výroku II. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 700 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti rozsudok vo výroku II. potvrdzuje.

II. Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol:
„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 500 Eur všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie okrem iného konštatoval, že zmluva o úvere uzavretá medzi účastníkmi konania je spotrebiteľskou zmluvou s poukazom na § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

Vykonaným dokazovaním zistil, že rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 19Csp/24/2022-126 zo dňa 19.9.2023 v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o. proti A. B., nar. X.X.XXXX, o zaplatenie 6.330,62 eura, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 19Csp/24/2023 bol v pozícii žalovaného spotrebiteľ úspešný, pričom rozsudkom zo dňa 19.9.2023 bola žaloba zamietnutá, žalobcovi bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému 1.069,38 eura s prísl., zároveň bola vyhlásená neprijateľná zmluvná podmienka, vzájomná žaloba žalovaného bola zamietnutá a žalovanému bola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 7CoCsp/14/2024-181 zo dňa 29.1.2025 bol uvedený rozsudok okresného súdu prvej inštancie potvrdený s výnimkou výroku o zamietnutí vzájomnej žaloby a žalovanému bol voči žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Konštatoval, že zo strany žalovaného tak došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a teda k strate finančných prostriedkov. Pri finančných službách je odopreté plnenie veriteľovi na základe jeho žaloby výlučne z dôvodu, že sa vyžaduje bez platného právneho dôvodu (nedostatok zmluvnej náležitosti) alebo ide o nekalú obchodnú praktiku, príp. neprijateľnú zmluvnú podmienku. V tomto konaní žalobca bol úspešný v tzv. základnom konaní nielen vo vzťahu k zamietnutiu žaloby, ale aj vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia. Z uvedeného teda nepochybne vyplýva, že žalovaný zneužil svoje postavenie tým, že do zmluvy zahrnul aj neprijateľnú zmluvnú podmienku - zmluvnú pokutu vo výške 10 % ročne z dlžnej sumy. Žalovaný sa na základe zmluvy o úvere snažil od žalobcu získať financie bez protihodnoty. Žalobca musel aktívne uplatňovať svoje práva podaním žaloby.

4. Prvoinštančný súd v prejednávanej veci s prihliadnutím na vyššie uvedené dospel k záveru, že výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa môže, ale aj nemusí, zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Zákonodarca formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé prívodiť spotrebiteľovi ujmu (Bez toho, aby ujma nastala alebo čo len hrozila. Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa.), tak základ nároku na finančné zadosťučinenie je daný (arg. „má právo“). Ani analogicky nemožno aplikovať § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka (Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.), keďže zákon č. 250/2007 Z.z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva spôsobom, ktorý môže prívodiť ujmu spotrebiteľovi, je potrebná určitá intenzita.

5. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie konštatoval, že tak tým, že žalovaný si vo vzťahu k žalobcovi uplatňoval finančné plnenie, na ktoré nemal nárok, vyvolal u neho stav právnej neistoty, ktorý musel/mohol riešiť podanou žalobou. Žalobca síce požadoval od žalovaného sumu 7.400,- eur ako súčet pôvodne žalovanej čiastky 6.330,62 eura a sumou bezdôvodného obohatenia v sume 1.069,38 eura, ktorou sa žalovaný obohatil od žalobcu. Súd prvej inštancie však považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia v sume 500,- eur (menej ako 50 % požadovanej sumy v zmysle rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove) a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa. Súd prvej inštancie mal za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

Súd prvej inštancie preto považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia v sume 500,- eur a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa, ktoré nemusí byť v rovnakej numerickej vyjadrenej výške, ako ujma, ktorá hrozila, pričom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II. tohto rozsudku). Akcentoval aj fakt, že účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od takýchto praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu.

6. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku II. a súvisiaceho výroku III. o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Podľa názoru žalobcu je rozhodnutie súdu o výške priznaného finančného zadosťučinenia nesprávne a to z dôvodu, že prvoinštančný súd mal pri svojom rozhodovaní zobrať do úvahy skutočnosti, ktoré uvádzal v rámci konania a priznať žalobcovi ním uplatňovanú výšku finančného zadosťučinenia z dôvodu, že žalovaný (v tomto konaní) na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 17.8.2018 (ďalej len úverová zmluva) mal žalobcovi poskytnúť úver vo výške 6.330,62 eura. Žalovaný (v tomto konaní) v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp.zn. 19Csp/24/2022 sumu vo výške 6.330,62 eura od žalobcu vymáhal a to napriek tomu, že mu žiadny úver reálne neposkytol. Súd z toho dôvodu žalobu o zaplatenie sumy vo výške 6.330,62 eura voči žalobcovi zamietol – vid'. výrok I a bod 17 rozsudku sp.zn. 19Csp/24/2022. Žalovaný napriek tomu, že neposkytol žalobcovi žiadne finančné prostriedky, vymohol od neho sumu nespornú v jednotlivých čiastkových platbách celkom vo výške

1.069,38 eura. Súd z toho dôvodu vyhovel vzájomnej žalobe žalobcu a zaviazal vo výroku II. rozsudku sp.zn. 19Csp/24/2022, z 19.9.2023 žalovaného (v tomto konaní) zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.069,38 eura s príslušným úrokom z omeškania – vid'. bod 20.1 rozsudku. Žalovaný (v tomto konaní) sa tak na úkor žalobcu obohatil, resp. chcel obohatiť o sumu 7.400,- eur (6.330,62 eura + 1.069,38 eura), a v tejto výške žalobca aj požaduje primerané finančné zadostučinenie. Túto sumu žalobca považuje za primeranú a teda súdom priznanú sumu 500,- eur považuje za neprimerane nízku vzhľadom na diskomfort, ktorý utrpel žalobca z dôvodu, že reálne zaplatil žalovanému sumu vo výške 1.069,38 eura, na ktorú nemal žalovaný nárok a bol nútený podstúpiť súdne konanie v trvaní niekoľkých rokov, na ktorom sa domáhal ochrany svojich práv, aby sa naďalej neznižoval jeho majetok v prospech žalovaného (žalovaný od žalobcu žiadal zaplataenie sumy 6.330,62 eura a teda reálne hrozilo, v prípade, ak by sa žalobca v spore úspešne nebránil, že túto sumu bude musieť žalobca žalovanému zaplatiť), ktorý postupoval v rozpore so zákonom. Podľa názoru žalobcu kritériom kvantifikácie nároku sú okolnosti, za ktorých k porušeniu (práv) došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa a závažnosť porušenia práv spotrebiteľa.

V tejto súvislosti žalobca poukázal na svoje vyjadrenie z 10.10.2025, v ktorom uviedol skutočnosti, podľa ktorých žalovaný porušil práva žalobcu ešte závažnejším spôsobom ako žalobca uviedol v žalobe (podvod). Súd pri rozhodovaní o výške finančného zadostučinenia vyššie uvedené skutočnosti nezobral do úvahy - v prípade, ak by tak urobil, tak by mal žalobe v plnom rozsahu vyhovieť, keďže sa zo strany žalovaného jedná o výrazne nekalé a podvodné konanie, ktoré dosahuje oveľa vyššiu intenzitu ako je to u žalovaného bežné v iných prípadoch – žalovaný sa nielenže nepoučil, ale sa žalobcovi ani neospravedlnil, resp. neprejavil žiadnu ľútosť nad svojim podvodným konaním. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe vyhovie, alternatívne, aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si žalobca uplatnil trovy právneho zastúpenia za celé konanie (prvostupňového a aj odvolacieho).

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok II. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v prevyšujúcej časti, ako aj súvisiaci výrok III. o trovách konania. Keďže výrok I., ktorým bolo žalobe vyhovené v časti o zaplataenie 500,- eur žalovaný odvolaním nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov a námietok žalobcu, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. V prejednávanvej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30.06.2024 (ďalej ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), upravujúce práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá.

12. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia v celkovej výške 7.400,- eur titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 19Csp/24/2023 (ďalej aj ako „základné konanie“), v konaní o zaplatenie sumy 6.330,62 eura s prísl. a o vzájomnej žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.069,38 eura a o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky.

13. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok pre preukázanie základu nároku v zmysle ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019). Tvrdenie žalobcu o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 19Csp/24/2022-126 zo dňa 19.9.2023, právoplatným dňa 08.12.2023, ktorým okresný súd vo výroku I. zamietol žalobu žalobcu (v prejednávanej veci žalovaného) o zaplatenie 6.330,62 eura s príslušenstvom, vo výroku II. uložil žalobcovi (v prejednávanej veci žalovanému) povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie žalovanému (v prejednávanej veci žalobcovi) vo výške 1.069,38 eura s príslušenstvom, vo výroku III. určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.08.2018 v znení: "Zmluvné strany sa dohodli, že v prípade, ak sa spotrebiteľ dostane do omeškania s úhradou svojho dlhu podľa zmluvy, spotrebiteľ sa zaväzuje veriteľovi zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10 % ročne z dlžnej sumy.", je neprijateľná zmluvná podmienka a vo výroku IV. vzájomnú žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Rozsudok Okresného súdu Prešov bol s výnimkou výroku IV. o zamietnutí vzájomnej žaloby v prevyšujúcej časti potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 7CoCsp/14/2024-181 zo dňa 29.01.2025.

Za stavu, keď právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 19Csp/24/2022-126 zo dňa 19.9.2023 došlo k zamietnutiu žaloby dodávateľa voči spotrebiteľovi a k takmer úplnému vyhovneniu vzájomnej žaloby spotrebiteľa voči dodávateľovi v dôsledku prijatých záverov o dôvodnosti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný. Bol tak naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie.

14. Čo sa týka výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritériá pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa.

15. Odvolací súd je toho názoru, že spotrebiteľ nie je pri výške povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nielen v prípade vzniku ujmy, ale už aj vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práva spotrebiteľa vzniknúť mohla. Samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobcovi ako spotrebiteľovi ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Spotrebiteľ nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, prípadne uvádzať iné skutočnosti, týkajúce sa nároku na primerané finančné zadosťučinenie bezprostredne v konaní, v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už čo i len hrozba vzniku ujmy. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy.

16. Odvolací súd tiež poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zverejnené ako R 48/2022 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 4/2022, ktorého právna veta znie: „Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.“ (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022, sp.zn. 7Cdo/92/2021). Teda z uvedeného vyplýva, že výška finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu, pričom nie sú stanovené žiadne kritériá pre určovanie jeho výšky. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Odvolací súd má tiež za to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať z toho, že primerané finančné zadosťučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru odvolacieho súdu

ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Uvedené závery plne korešpondujú s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019.

17. Z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia musí odôvodnenie priznanej výšky byť presvedčivé. Výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv alebo povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

18. Odvolací súd je tiež toho názoru, že poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán sporu má byť vyvážené a nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu spotrebiteľa. V dôsledku konania žalovaného žalobca musel chrániť svoje spotrebiteľské práva súdnou cestou, s čím súvisí vynakladanie prostriedkov a času na vyhľadanie odbornej pomoci. Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní.

19. V tejto veci súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal primerané finančné zadosťučinenie celkovo vo výške 500,- eur, tak za zamietnutie žaloby voči spotrebiteľovi, priznané bezdôvodné obohatenie žalobcu, ako aj za určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky. Vzhľadom na porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zo strany žalovaného, je priznanie finančného zadosťučinenia dôvodné. Nie však v plnej výške ako si žalobca uplatnil v sume 7.400,- eur za judikované porušenia spotrebiteľských práv.

20. Zhodnotením závažnosti, intenzity a trvania dôsledkov porušenia spotrebiteľského práva u žalobcu v prejednávanej veci, keď si žalovaný voči žalobcovi uplatňoval peňažný nárok vo výške 6.330,62 eura bez toho, aby preukázal, že žalobcovi ako spotrebiteľovi poskytol tieto peňažné prostriedky, a žalobca v základnom konaní namietal ich poskytnutie, odvolací súd považuje za primerané finančné zadosťučinenie v sume 600,- eur, čo zodpovedá približne 10 % zo sumy hrozacej ujmy vo výške 6.330,62 eura s príslušenstvom.

21. Ďalej zhodnotením závažnosti, intenzity a trvania dôsledkov porušenia spotrebiteľského práva u žalobcu v prejednávanej veci, ujmy, ktorá žalobcovi vznikla, keď v základnom konaní bolo preukázané, že žalobca neposkytol žalovanému žiadne finančné prostriedky, ale naopak vymohol od žalobcu celkom sumu v jednotlivých čiastkových platbách vo výške 1.069,38 eura, odvolací súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie v sume 500,- eur za uvedené bezdôvodné obohatenie, čo zodpovedá približne polovici výšky sumy, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil.

22. Odvolací súd napokon dospel k záveru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu (predloženie spotrebiteľskej zmluvy s neprijateľnou zmluvnou podmienkou o započítaní platieb klienta voči pohľadávke veriteľa) je suma 100,- eur za určenie neprijateľnú zmluvnú podmienku. Podľa názoru odvolacieho súdu takáto suma vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa. Suma vo výške 100,- eur poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi dostatočnú satisfakciu a kompenzáciu nekomfortnej situácie vedenia spotrebiteľského sporu voči žalovanému ako dodávateľovi s výsledkom určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v zmluve pripravenej žalovaným. Odvolací súd zohľadnil aj to, že neprijateľná zmluvná podmienka, neplatná v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, je spôsobilá negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa, ale aj postoj spotrebiteľa, ktorý sa aj napriek jeho postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi rozhodol brániť svoje spotrebiteľské práva a prispel tak k dosiahnutiu vyššej

kvality života, mysliac pri tom na to, že vďaka žalobcovi vyšlo najavo, že dodávateľ uzatvára formulárové zmluvy o úvere so spotrebiteľmi, v rámci ktorých používa zmluvnú podmienku v totožnom, neprijateľnom znení. Je na mieste, aby spotrebiteľia poukazovali na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

23. Súdom prvej inštancie priznanú sumu 500,- eur odvolací súd nepovažuje za dostatočnú vo vzťahu k reálnemu a efektívne odradzujúcemu účinku pre dodávateľa na upustenie od porušovania spotrebiteľských práv. Podľa názoru odvolacieho súdu až suma spolu vo výške 1.200,- eur (600,- eur + 500,- eur + 100,- eur) poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi dostatočnú satisfakciu a kompenzáciu nekomfortnej situácie vedenia spotrebiteľského sporu voči žalovanému ako dodávateľovi. Zároveň podľa názoru odvolacieho súdu takáto suma vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa.

24. Keďže žalobcovi v danom prípade už bola právoplatne priznaná titulom primeraného finančného zadosťučinenia suma 500 eur, odvolací súd poukazujúc na všetky vyššie uvádzané dôvody postupom podľa § 388 CSP zmenil rozsudok vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zvyšnú sumu 700,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti rozsudok vo výroku II. potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny.

25. O trovách celého konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 2 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. V rámci celého konania bol úspešný žalobca, nakoľko bolo vyhovené žalobe o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, pričom výška jeho priznania závisela od úvahy súdu, a preto nemožno na účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania žalobcu považovať za čiastočne neúspešného. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).